

Přehled akcí

24. 3., 19 h	Koncert pro seminář Klubu sbormistrů v aule ZŠ Umělecká	KS – chlapci
25. 3.	Modelová zkouška pro seminář Klubu sbormistrů	Karanténa
17. 4., 20 h	Velikonoční koncert v sále Martinů na HAMU	KS
21. 4.–23. 4.	Zájezd přípravného sboru na festival do Sušice	P3
27. 4.–1. 5.	Zájezd koncertního sboru na soutěž do Neerpeltu	KS – chlapci
19. 5.	Koncert s Písníčkou a sbory z Aše a Sušice	P3
21. 5.	Vystoupení na Červeném Hrádku u Sedlčan	P1, P2
25. 5., 15–18 h	Konkurz na nové členy Pueri gaudentes a Radosti (15–18 h)	—
1. 6.	Pražské jaro – koncer v kostele sv. Šimona a Judy	KS
18. 6. –20. 6.	Ubytování sboru z Uppsaly	KS
19. 6.	Koncert se sborem z Uppsaly	KS
21. 6.	Jazzový koncert ZUŠ v Městské knihovně	KS
21. 8.–1. 9.	Soustředění ve Všechných	KS – chlapci
1. 9.–3. 9.	Soustředění ve Všechných	KS – muži

Představení Carmen v SOP do konce školního roku

25. 3., 9. 4., 14. 4., 2. 5., 7. 5., 11. 5., 10. 6., 18. 6.

Krátce z Pueri

Nejen (sborovým) zpěvem živ je člověk. Někteří současní i bývalí členové Pueri gaudentes se ve svém volném čase věnují hudbě a sklízí zasloužené úspěchy. Jiří Poláček obsadil 1. místo v pražském kole sólových zpěváků ZUŠ a postoupil do celostátního. V téže soutěži získal 3. místo Jára Novák – zvaný Bambus – t. č. již bývalý člen Pueri gaudentes. V městském kole soutěže ZUŠ ve hře na dechové nástroje se dostal David Hübner na 3. místo ve hře na trubku. Jeho bratr Martin Hübner získal 3. cenu ve hře na pozoun a Ondřej Vašků 1. místo ve hře na fagot.

Zdena Součková

Nový webmaster, který se stará o sborové stránky, se jmenuje Milan Horčic. Se sborem spolupracoval například loni při přípravě koncertu Kdo může, pomůže (tj. charitativním koncertu pro lidi postižené vlnou tsunami). Působí ve společnosti Euron, jako místopředseda spolupracuje s Rett-community a také v něm dobře známé D. A. V. Production.

(mld)

VOX - pravidelný občasník chlapeckého sboru Pueri gaudentes

Vydává Sdružení Pueri gaudentes Praha, Šimáčkova 16, Praha 7, Česká republika, Země

E-mail: pueri@pueri.cz

Redaktoři: Milan Dolejší (milandolejsi@seznam.cz), Jiří Tayerle

Autoři fotografií v tomto čísle: Zdena Součková, Jiří Dolejší, Milan Dolejší

Příspěvatelé: Všichni členové Pueri gaudentes, jejich rodiče a další

Náklad: 200 ks

Nepronájem

Pravidelný občasník
chlapeckého sboru
Pueri gaudentes

číslo: 1

březen 2006

ročník: 7

zdarma

Pražské jaro nás očekává

MILAN DOLEJŠÍ

Triumf hudebního humoru bylo představení, které vyneslo pět chlapců z Pueri gaudentes (a pět dívek z Radosti) na Pražské jaro. "Po přestávce zatroubil při ladění orchestru komorní a malý chlapec na zahradní konev," rozepsal se o této události dobový tisk. O tom, že tento chlapec byl Petr Vogel z Pueri gaudentes, však v novinách, ale ani v programu nebyla ani čárka. O čtrnáct let později se Pueri gaudentes na festival vrátí, tentokrát v plné sestavě. Na koncertě – stejně jako tenkrát – vystoupí spolu s Radostí.

Jaký byl a je tento podivuhodný festival nazvaný Pražské jaro, kde orchestry ladí podle konve?

Poválečné období je často charakterizováno jako krátký nádech mezi dvěma totalitami, které postupně ovládly český národ. V té době, konkrétně roku 1946 vznikl také hudební festival, který je dnes považován za nejvýznamnější českou hudební akci.

Dokončení na str. 6

Vánoční koncert v Betlémské kapli s sebou přinesl mimo jiné reprízu části Paschovy mše.

Začnu hrát volejbal

Rozhovor s odcházejícím Janem Zapletalem

MILAN DOLEJŠÍ

Proč ses rozhodl pro dirigování sboru?

Nejsem schopen říct, v které chvíli jsem se rozhodl, že to budu dělat... Okolnosti tomu tak chtěly, že mě život k tomu navedl, a byla to dlouhá desetiletá cesta. Začínal jsem jako klavírista u přípravky, pak jsem zaskakoval, když Zdena byla nemocná nebo měla představení, přidaly se dělené zkoušky. Potom se objevila nabídka – nebo možnost – studovat bakalářský sbormistrovství... Dva roky jsem ještě váhal, nakonec jsem se po dlouhém přemýšlení rozhodl, že to zkusím – že taková zkušenost se mi může v životě hodit.

Druhá škola, kterou jsi studoval, byla technika. Řekl bych, že technika a pedagogika k sobě mají poměrně daleko. Jak jsi vlastně

došel k takové kombinaci a jaks to psychicky zvládal?

Dopravka byla jasná úplně od začátku. Dopravou jsem žil úplně od malička. Vymýšlel jsem si doma na koleně linkové vedení tramvají v Praze, jezdil jsem se tramvajemi podívat na nové tratě a tenhle obor byl pro mě všechno... Z původního snu stát se tramvajákem se to nakonec přehouplo k vysoké škole na fakultu dopravní, kterou jsem vystudoval. Tento obor byla moje první volba a jsem tomu rád. Pedagogická fakulta pak nějak přišla sama, jak už jsem řekl. Byla to taková druhá kolej. Myslím si, že to jde dohromady velmi dobře, protože člověk k životu vždycky potřebuje mít... Řekněme určitou jistotu práce, což je pro mě v tuto chvíli projektování, ale také možnost zábavy, což je pro mě muzika.

Pokračování na str. 4 a 5

Štěchovická pěvecká olympiáda

aneb jak se Pueri 3 soustředili

LUCIE BERNÁ

Když "od Alberta" vyrazil náš autobus s devěťadvacetí kluky a pěti dospěláckými na palubě, nikdo z nás netušil, co všechno se v následujících třiceti hodinách může stát. Zanedlouho po odjezdu už jsme mávali cválajícím koním v Chuchli, poté minuli Zbraslav, Davli a konečně vjeli do Štěchovic.

"Tady na základní škole se budou kluci učit nové písničky na natáčení v Českém rozhlasu, docvičovat písničky na festival v Sušici a hlavně se dozvědí, kdo pojede na letní soustředění do Všehlap," popsala mi soustředění sbormistryně Zdena Součková.

Kluci ale stihli daleko víc - ze sněhu postavili "Helmův žleb" (aby ho potom nepřátelská skupina během kruté bitvy srovnala se zemí) nebo navštívili známou keramickou dílnu bratří Davidů (a skupili tam, co se dalo). V sobotu večer se pak nic netušící třída 1. C proměnila v dějiště zimních olympijských her, kdy kluci mimicky předváděli nejdramatičtější okamžiky spor-

tovních klání (poraněná "krasobruslařka" sklídila největší úspěch). Ze sportovců se ale v další hře rychle stali vtipní spisovatelé, z nichž někteří vymysleli česká slova, která doposud nikomu nebyla známá.

V neděli se nám poté znovu podařilo postavit několik hradů, tentokrát aniž by byly ihned zničeny. Za ty necelé dva dny se však kluci také pěkně naučili písničky pro natáčení, zvládli šest přezkoušení, docvičili program do Sušice a větší část z nich se potom v neděli dozvěděla, že budou mocí část letních prázdnin strávit na soustředění s koncertním sborem. Jedním z nejhezčích zážitků bylo krátké vystoupení v jídelně pro naše obětavé kuchaře - i bez klavíru vyšel přídavek "Bimbo" s velkým úspěchem.

O hlasových schopnostech naší přípravy se vedle kuchařů velmi dobře přesvědčil i pan školník a také celé Štěchovice - myslím, že na jejich bojový pokřik při koulavaci bitvě cestou do jídelny jen tak nezapomenou...

DANIEL VALÁŠEK

Na soustředění jsme odjžděli v sobotu 4. 3. 2006 v 8.30 od prodejny Albert v Holešovicích. Do Štěchovic jsme dorazili zhruba v 9.30, tam jsme se rozdělili do tří skupinek po deseti, vzali jsme si kufry a batohy a šli jsme do tříd v místní škole, kde jsme si nechali své věci. Pak jsme si vzali noty a šli jsme do 1. třídy, která se na tento víkend stala naší zkušebnou. Tam jsme měli první zkoušku s malou přestávkou, po ní jsme šli na oběd do místní elektrárny. Uvařili nám polévku s játrovými knedlíčky a mleté maso s rajskou omáčkou a těstovinami. Po obědě jsme se vrátili do školy, kde jsme si vybalili naše zavazadla a připravili jsme se na procházku. Na procházce jsme bobovali a pak jsme dobývali hrad.

Vybobování, zkoulování a s výhrou jsme se vrátili do školy, kde nás čekala další zkouška. Na této zkoušce si nás Zdena a ostatní členky "poroty" volaly po skupinkách do vedlejších tříd, kde nás přezkušovaly k přijetí do koncertního oddělení. Po zkoušce jsme se vrhli na večere, které jsme si dovezli z domova, pak následoval večerní program, kde jsme předváděli olympijské disciplíny pomocí pantomimy; ti, co zrovna nepředváděli, hádali, o jakou disciplínu se jedná. Pak jsme se připravili ke spaní, zazpívali jsme si ukořelbavku

a s velkou radostí jsme zalezli do spacáků a usnuli jsme jak dřeva.

V neděli ráno jsme vstali, nasnídali jsme se - měli jsme čaj a rohlík s máslem a džemem. Následovala další zkouška a další přezkušování. Pak jsme opět navštívili místní elektrárnu za vidinou dobrého dlabance. Tentokrát nás uhostili zeleninovou polévkou a řízkem s bramborem. Následovala zdravotní procházka, někteří se ovšem nemohli zúčastnit z důvodu přeplněných břichů! Po procházce a vytrávení jsme se opět sešli ve zkušebně. Tam se vyhodnotilo, kdo pojede na letní tábor, kde se bude ucházet o přijetí do "koncertáku". Po vyhodnocení jsme navštívili keramickou dílnu u Davidů. Tam jsme mohli nahlédnout, jak se vyrábějí různé keramické výrobky, mohli jsme si některé i zakoupit, mohli jsme si vzlézt i do keramické pece, kde se výrobky vypalují. Potom jsme dorazili ke škole, kde už na nás čekal autobus, tak jsme si někteří s radostí, někteří se smutkem, že se už pojede domů, sbalili věci, "nalodili" jsme se do autobusu a vyrazili na Prahu. Tam nás už dychtivě vyhlíželi naši drazí rodiče, my jsme jim za to zazpívali kousek písničky, kterou jsme na soustředění vypílovali na festival do Sušice, který nás čeká po Velikonocích a na který se už teď moc těšíme!

Z historie

JIŘÍ TAYERLE

Čas vánoční a Nový rok je doba, kdy mnoho z nás rekapituluje to, co jsme v uplynulých letech zažili, a na co bychom neměli zapomenout. I když je dávno po svátcích, pojďme si i my osvěžit naše vzpomínky a připomenout si důležité momenty ve třech obdobích v rámci akcí našeho sboru ...

- před 10 lety (1996):

Konec roku 1995 sbor věnoval přípravě na natáčení debutového profilového CD. Natáčení se uskutečnilo v nám známém anežském klášteře, vyšlo pod prostým názvem Pueri gaudentes, a v pětileté historii sboru bylo první. Na nosiči jsou zachyceny jak skladby a capella, tak s doprovodem nástrojů, samostatně zazněly také obě části sboru -- chlapecká i mužská. První CD nabízí muziku, kterou většina členů sboru již nepamatuje -- dílo Scherzi musicali od Claudia Monteverdiho, cyklus Pavla Jurkoviče Vrby se nám zelenají, ze kterého je známá například skladba Ptačí koncert, dále lidové písně jako je Jede sedlák do mlejna, Kvítek Gianetta a Dyž jsem já chodíval do Běšin. Za zmínku také stojí, že CD obsahuje celou řadu skladeb z Jistebnického kancionálu, z nichž některé jsme zpívali ještě nedávno. Třemi spirituály také předznamenovala budoucí práci sboru na CD Crossin' Jordan - spirituály & gospely, které vyšlo v roce 1997. Hudební režie se ujal Pavel Jurkovič. Ukázky a více informací o albu najdete na adrese www.pueri.cz/cprofil.htm.

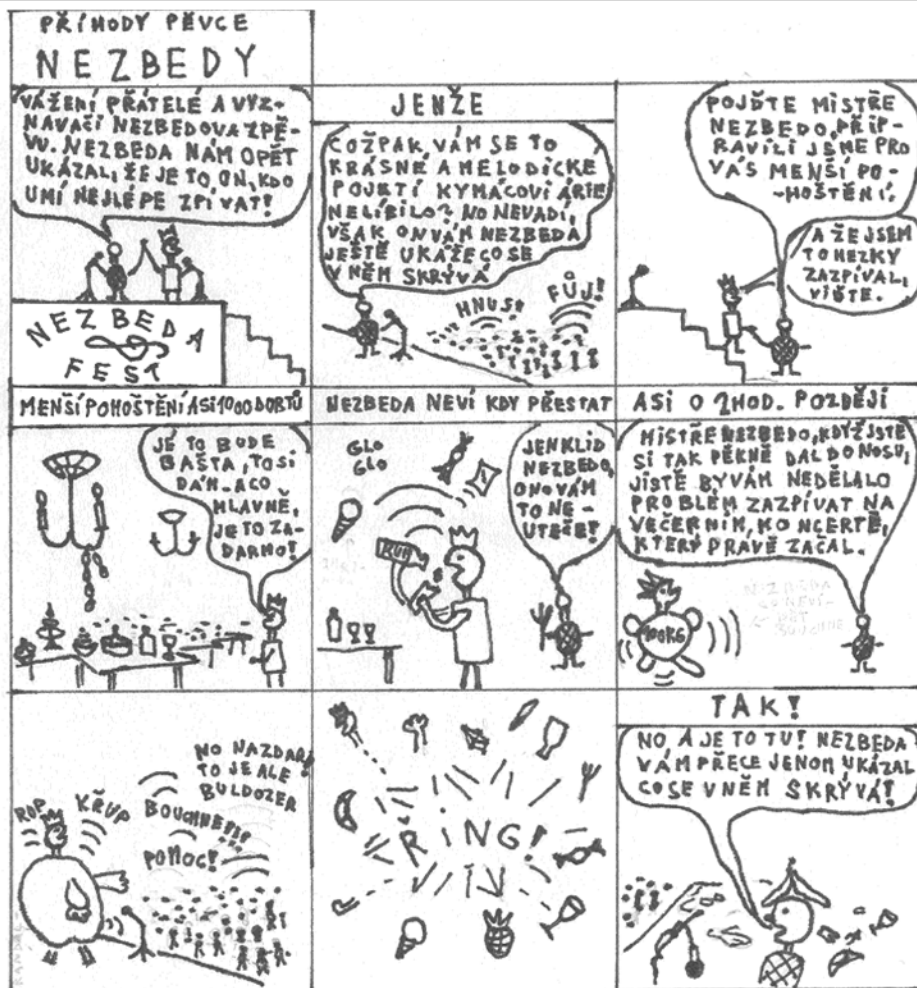
- před 5 lety (2001):

Po prvním vánočním turné PG do Španělska, které skončilo den před Štědrým večerem, se přípravy a Pueri 1-3 zúčastnily Tříkrálového koncertu v aule ZŠ Umělecká. Na tomto koncertě kromě Honzy Zapletala a Zdeny dirigovala i Eva Petrášková, která tehdy vedla přípravky. Celý leden a únor koncertní sbor dřel a připravoval se na zájezd do polské Poznaň. Zkoušelo se i poslední lednový víkend, kdy bylo soustředění ve zkušebnách v Praze. Koncem února jsme se tedy zúčastnili 7. světového festivalu chlapec-

kých sborů, kam přijelo 19 chlapeckých sborů z celého světa. Festival organizovala pod patronací tehdejšího polského prezidenta Aleksandra Kwasniewského asociace sboru Polski slowiki. Účast na festivalu byla spojena s velkým projektem - provedením hodinové skladby Litanie ostrobramska od polského skladatele Stanisława Moniuszka v obsazení 900 chlapeckých a mužských hlasů, orchestru a sólistů. Více informací na stránkách www.pueri.cz/historie/2001/cpolsko.htm. Článek k festivalu od Milana Dolejšího s názvem Polsko aneb Polský dirigent se odvážně pouští tam, kam se dosud žádný sbormistr nevydal vyšel v dubnovém čísle časopisu VOX 2001 a najdete ho taktéž na stránkách sboru.

- před rokem (2005):

Již tenkrát jsme na koncertech nazvaných Radostné Vánoce v Betlémské kapli spolupracovali s Muzikou písní a tanců Josefa Vycpálka (tzv. Vycpálkovci) a předvedli program nový - Vianočnu omšu Edmunda Paschy. K tomu pár nových, a několik znovu nastudovaných koled, ale i kancionálů. Dvojkonzert se konal v neděli 19. 12. od 15 a od 18 hodin a na našich hlasech to bylo mírně slyšet. Během Vánoc se stala jedna nečekaná tragédie, a to tsunami v jihovýchodní Asii. Aby i náš sbor pomohl, tak koncem ledna vystoupil v Paláci Žofin na koncertě Kdo může, pomůže ..., jehož výtěžek nadace Adra poslala rybářům do Asie. Naše vystoupení vzniklo vlastně nečekaně z nápadu Zdeny, která chtěla, aby náš sbor pomohl lidem postiženým tsunami. Na schůzce s Danem Hnátém se o nápadu zmínila a během pár dní byl koncert na světě. Na koncertě vystoupila Šárka Vaňková, Nicol Lenertová, Zora Jandová se Zdenkem Mertou, Iveta Bartošová, Yvetta Blanarovičová, Jitka Zelenková, Magda Malá, Karel Černochoch, Peter Nagy a další. Rozhovor s Danem Hnátém právě o tomto koncertu vyšel v předminulém (červnovém) čísle časopisu VOX, který naleznete na stránce www.pueri.cz/vox/rocnik6/cerven05.pdf. Během ledna a února se uskutečnila víkendová soustředění chlapecké i mužské části.

Pražské jaro nás očekává

Jaký je nejvýznamnější český festival

Dokončení ze str. 1

Stejně jako v prvním roce festivalu, bude i letos Pražské jaro zahájeno již 11. května, kdy Česká filharmonie pod vedením Zdeňka Mácala provede repliku prvního úvodního koncertu. Místo Smetanovy *Mé vlasti* se tak dočkáme Foersterovy *Slavnostní přehledy*, Ostrčilovy *Křížové cesty* a Dvořákovy *Sedmé symfonie*. Smetanův cyklus symfonických básní zazní až o den později v provedení FOK. Ten je z dnešního pohledu zcela tradičním zahájením Pražského jara, ale poprvé festival otevřel až v roce 1952, tedy šest let po založení.

Tradici je také zakončení Beethovenovou *Devátou symfonií*, ovšem i ona občas musí ustoupit jiným... Například před dvěma lety byl festival uzavřen dílem tehdejšího "jubilanta" Antonína Dvořáka.

"Mezinárodní hudební festival Pražské jaro je tedy od svého počátku reprezentativní přehlídkou světové hudební kultury a jejích nejnovějších trendů," píše organizátoři na oficiálních stránkách festivalu. Narážejí na fakt, že na Pražském jaru nezní pouze vážná hudba, ale i modernější lehké žánry.

V letošním jubilejním 60. ročníku se poprvé v celé své šíři představí Pueri gaudentes. Věřme, že ve společnosti nejlepších jsme se neocitli náhodou.

Vycpálkovci se představili na obou předvánočních koncertech, které pořádali Pueri gaudentes v Betlémské kapli.

Jan Zapletal se narodil 11. listopadu 1978 v Praze. V letech 1999–2006 byl dirigentem sboru Pueri gaudentes. Roku 2000 založil časopis Vox. Vzpomínáme.

Začnu hrát volejbal

Rozhovor s odcházejícím Janem Zapletalem

Dokončení ze str. 1

Kdybys ti tedy položil další otázku, která z těch profesí tě víc uspokojuje, co bys odpověděl?

To je myslím výhoda té dvoukolejnosti, že každý tenhle obor přináší uspokojení v jiné oblasti. Na muzice je úžasné to, že ji mohu dělat se stejně naladěnými lidmi - že jsem s nimi v kontaktu. Ta práce je neuvěřitelně pestrá a nemůže nikdy zevšednět. Její nevýhoda je v tom, že to, co se vám někdy podaří, předvedete na koncertě - jednou - a tím to vlastně končí. Vám z toho zůstává pouze dobrý pocit. U projektování trvá doba od původní myšlenky k realizaci několik let, ale když pak dojde k té realizaci, tak výsledek zůstává většinou napořád.

Já bych se vrátil k té sbormistrovské dráze... Tobě se udála věc, která se většině pedagogů nestává. V jistém okamžiku jsi totiž začal být kantorem svých vlastních spolužáků... Jaké to bylo?

Myslím, že u mě ten přechod byl natolik pozvolný, že najít nějaký zlomový bod jde asi těžko... V mnoha ohledech to nebylo příjemné, protože jsem velkou část svého působení u Pueri stál na obou stranách barikády a byl jsem zrnkem mezi dvěma mlýnskými kameny, a na druhou stranu jsem vás všechny znal osobně velmi dobře jako kamarády. Věděl jsem, v čem se na vás můžu spolehnout, v čem se o vás opřít a v čem naopak musím počítat s tím, že mně nepomůžete a že to bude jenom moje práce na moje triko. Ale nakonec to nebylo tak problematické, jak se dalo čekat.

V té době, kdys byl v pozici "mezi dvěma mlýnskými kameny" jsi založil Vox. Proč?

Když jsem zakládal Vox, tak jsem byl ještě na té pěvecké straně. S vedením sboru jsem neměl vůbec nic společného. Inspiroval mě k tomu časopis jiného chlapeckého sboru a tehdy jsem si řekl, že když můžu mít časopis jiní, proč bychom ho nemohli mít my? Také ve mně myslím dřímala taková skrytá žurnalistická duše, protože i žurnalistika byla jedna ze škol, na které jsem se v osmnácti letech hlásil. Vox byl pro mě něco nového, možnost jít dopředu, realizovat se v něčem, co bude jenom moje - v uvozovkách - a zároveň to sboru pomůže nebo alespoň prospěje.

Potom se tedy naskytá otázka, proč jsi ho asi po dvou letech opustil.

Opustil jsem Vox proto, že jsem se dostával do pozice sbormistra - a to byla práce, které jsem se v tu chvíli chtěl věnovat. Vzhledem k tehdejšímu vytížení, studiu dvou škol i dalším aktivitám jsem nemohl už dělat všechno, tak jsem musel Vox pustit. Zároveň jsem měl jistotu v Martinu Rudovském a dalších, že Vox bude žít a že myšlenka, se kterou jsme do toho šli - že budeme dělat sami sobě časopis - bude pokračovat. Takže to byl příjemný rozchod. Neopouštěl jsem Vox se smutným pocitem, ale naopak jsem měl radost,

že žije dál.

Čeho jsi chtěl dosáhnout, když ses stal sbormistrem Pueri gaudentes?

Na začátku jsem si vůbec žádné cíle nedával, možná to byla chyba... Ale čím víc jsem s vámi pracoval, tím víc jsem chtěl, abych vás pro muziku dokázal nadchnout, abychom společně podávali dobré výkony a abych já byl prostředníkem, který vám dokáže otevřít cestu za dalším poznáním.

Uspěls?

Jestli jsem ve vás něco zanechal, to ukáže asi čas. Ale myslím, že něco se určitě podařilo.

Kolikrát jsi neskončil?

Já jsem skončil jednou - a to definitivně, právě teď. Většinou mám problém s tím, že mně dlouho trvá, než se pro něco rozhodnu, a strávím třeba i dlouhé měsíce přemýšlením, jestli nápad, který jsem dostal, stojí za to, aby byl realizován. Ale když už se rozhodnu, tak neváhám a uskutečním to tak, jak si myslím, že je to správné. V případě odchodu ze sboru to přemítání bylo několikaměsíční a v okamžiku, kdy jsem se několik týdnů před tím, než jsem to oznámil veřejně, rozhodl, že odejdu, jsem věděl, že to rozhodnutí je definitivní, a že už není cesty zpátky.

Jak sis ve vedení sboru rozuměl se Zdenou?

Já myslím, že jsme spolu vycházeli velmi dobře a ve spoustě věcí mám se Zdenou na vedení sboru stejný názor. Fascinuje mě, že je schopna zaujmout malé šestileté kluky v přípravce stejně jako pětadvacetileté "kluky", a fascinuje mě způsob, kterým sbor vede - řekněme - k lidskosti nebo k životnímu postoji. Líbí se mi, že na prvním místě není dril, komerce a přehnané umělecké ambice, ale - a doufám, že se v tom nemýlím - že hlavním cílem sboru je kluky něco naučit a ukázat jim, že se život dá žít i jinak, než třeba u počítače. Myslím, že je zřejmé, že pokud spolu dva lidé takto úzce spolupracují, tak se najdou i třetí plochy, které ale po vyřešení mohou sbor posunout dál.

Jak sis rozuměl s dalšími lidmi ve vedení sboru?

Myslím, že se všemi, kteří se sborem spolupracovali a spolupracují, jsem vycházel v podstatě bez problémů. O několika z nich můžu říct, že jsme i blízcí přátelé - ať se jednalo o klavíristky, hlasové pedagožky nebo Alenu, Vládu, Andreu a další. Vždycky jsem našel v "šimajdě" vlnitou atmosféru a v případě, že jsem potřeboval pomoc, tak jsem ji dostal.

Jak sis rozuměl s dalšími lidmi ve vedení sboru?

Myslím, že se všemi, kteří se sborem spolupracovali a spolupracují, jsem vycházel v podstatě bez problémů. O několika z nich můžu říct, že jsme i blízcí přátelé - ať se jednalo o klavíristky, hlasové pedagožky nebo Alenu, Vládu, Andreu a další. Vždycky jsem našel v "šimajdě" vlnitou atmosféru a v případě, že jsem potřeboval pomoc, tak jsem ji dostal.

Jiří Kolář v roce 2004 v článku o koncertu Pueri gaudentes a Jitra napsal: "Je třeba pochválit manželé Součkovy za promyšlené hledání a výchovu mladých sbormistrů schopných převzít v budoucnosti jejich pomyslnou dirigentskou takto, ať již v dětském pěveckém sboru Radost Praha (...), nebo chlapeckém sboru Pueri gaudentes (Jan Zapletal)." Přitom výslovně jmenoval tebe. Co sis tenkrát o těch slovech myslíš?

Lichotilo mi, že jsem se vůbec dostal do tak významného článku o tak významném koncertě a v té době jsem si říkal, že udeřil hřebíček na hlavičku. Že to, co napsal, je vskutku pravda a že málokdo dokáže být tak vstřícný a tolerantní ke svým mladším spolupracovníkům, jako jsou manželé Součkoví. Ostatně problém výchovy mladých sbormistrů je u nás myslím velmi aktuální.

Co si o Kolářových slovech myslíš dnes?

Dnes si myslím, že možnost, kterou mi Zdena nabídla, byla jedinečná, ale že docházeli ve sboru k takovým změnám, je nutné nastavit jasná pravidla spolupráce. Každý student nebo začínající sbormistr musí od začátku dostat vlastní díl zodpovědnosti za výsledky své práce se sborem a tehle pocit zodpovědnosti cítit jako svoje hlavní břemeno. Bez toho se totiž nic nenaučí.

Kdybys se tedy zeptal, jestli máš za sebe náhradníka, tak bych se dozvěděl, že ne?

Tak by ses dozvěděl, že ne. To je přesně jedna z věcí, do kterých já vůbec nemůžu mluvit. Sbor vede jako umělecká vedoucí Zdena a je její rozhodnutí, s kým bude spolupracovat. Pokud bych byl požádán o to, abych někoho doporučil nebo pomohl vytipovat, určitě rád pomůžu.

Myslíš, že Zdena zvládne pokračovat v čele Pueri gaudentes sama?

O tom jsem stoprocentně přesvědčen. Zvládala to od založení sboru dlouhá léta a také po dobu mého sbormistrování byla hlavní tíha práce na ní. Takže si myslím, že můj odchod v tomto nebude hrát takovou roli. Z praktických důvodů si ale myslím, že je vhodné, aby u sboru typu Pueri gaudentes byl i druhý sbormistr, který bude schopen v případě potřeby rychle zaskočit - což se i ukázalo několikrát v poslední době jako velmi užitečné. Myslím si, že je jenom otázka krátkého času, kdy se někdo takový ve sboru objeví.

Kdy jsi začal uvažovat o odchodu jsi již řekl - bylo to tedy několik měsíců před tím, než jsi to oznámil?

Poprvé se myšlenka na odchod ze sboru objevila asi před rokem - tehdy to byla myšlenka, kterou jsem okamžitě zavrhl a vůbec jsem si ji nepřipouštěl. Po několika měsících se ale vrátila, a to jsem ji už tak radikálně nezavrhl a definitivní rozhodnutí padlo někdy v polovině září, když jsem dva měsíce - asi od začátku června - intenzivně přemýšlel, jak dál.

Pokud se dobře pamatují, jmenoval jsi zatím dva důvody svého odchodu. Jeden byla "zlobivost" a druhý... Přeložil jsem si to tak, že sbor nemíří tam,

kam bys chtěl. Jaké byly další?

Myslím, že ani jeden z těchto důvodů nebyl ten rozhodující. Určitě to nebylo vaše chování při zkouškách - i když nějakou marginální roli to hrálo, přece jenom jsem si neodpustil nějakou menší výchovnou poznámku na závěr. Co se týče směřování sboru, tak byly v některých aspektech moje názory odlišné od Zdeniných. Těch důvodů k odchodu byla celá řada a nakonec do sebe zapadly jako do mozaiky. Jeden z těch hlavních byla například má vnitřní nespokojenost s tím, jak jsem jako sbormistr vůči sboru přistupoval. Vzhledem k tomu, že jsem musel chodit do práce a dělat spoustu dalších věcí, tak jsem se někdy nemohl připravovat tak, jak si myslím, že by se sbormistr připravovat měl. V těch chvílích mně potom bylo líto, že jsem vás nemohl dotáhnout tam, kam jsem během zkoušky mohl, a že svou částečnou nepřipraveností nemrham časem jenom svým, ale také vašim. Vy jste to možná na první pohled nepoznali, protože vždycky se to dá dělat tak, že se to až tak nepozná, ale moje uspokojení ze zkoušek nebylo dostatečné a napůl tu práci dělat nechci.

Proč odchází zrovna teď - to je pár měsíců po premiéře Chichesterských žalmů, které teď musíme znovu nastudovat se Zdenou na Pražské jaro. Proč jsi nepočkal těch několik měsíců?

Moje rozhodnutí odejít vůbec nesouviselo s nějakým konkrétním koncertem nebo konkrétní skladbou - a už vůbec ne s Bernsteinem. Do poslední chvíle navíc nebylo jasné, jestli Bernstein na výročním koncertě vůbec bude, a pokud bude, jestli se ho podaří provést tak, jak se to podařilo. V okamžiku, kdy jsem věděl, že chci ve sboru skončit, tak jsem sám sebe nedokázal přesvědčit o tom, že budu schopný s veškerým elánem a nasazením dokončit sezonu a dát sboru to, co bych mu dát měl.

Kam míříš? Založíš nějaký sbor, nebo povedeš stávající?

Nic takového zatím neplánuji. Těším se, že si konečně po jednadvaceti letech budu užívat víc volného času. Chystám se, že začnu hrát pravidelně volejbal. A taky si vyhlížím dobrý amatérský sbor dospělých s výraznou dirigentskou osobností v čele, kde bych se mohl uplatnit jako zpěvák.

Co nám vzkážeš?

Abyste vytrvali, a abyste si uvědomili, že život běží dál a každý z vás dříve nebo později přestane být chlapcem. Také bych vám chtěl vzkázat, že mně bylo s vámi dobře a že nikdy nezapomenu na to, že jsem před vámi mohl stát jako sbormistr. Nezapomenu na pocity, když se nám na koncertech společně dařilo, a nezapomenu na to, když jsme stáli ve svatém Antonínovi na kúru, měli jsme před začátkem prvního žalmu a já jsem na vás viděl, že to, co přijde dál, dopadne dobře, že většina z vás do toho dá všechno, co ve vás je, a že si to navíc ještě s radostí užijete. V tu chvíli jsem vůbec neměl obavy z toho, že by Bernstein dopadl špatně. A myslím, že výsledek i přes řadu technických problémů a nedokonalostí to potvrdil. Hodně radostí z muziky všem!